

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

DENİZLERİN HÂKİMİ

KRABB

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Ölümün Gölgesi

Tom'u hiç bilmediği bir krallıkta yeni bir Görev bekliyor. Gwildor'un Canavar Ustası Freya, kötü büyücü Velmal'in etkisi altında. Canavarları, tüm krallıkta dehşet saçıyor. Üstelik bir zamanlar iyi olan bu Canavarlar, Avantia'dakilerden çok daha acımasızlar. Kaybedecek vakit yok. Eğer kötülüğün Gwildor'u ele geçirmesine izin verirlerse, sıra Avantia'ya da gelecek.

Freya'nın ilk Canavarı Denizlerin Hâkimi Krabb, Gwildorlu balıkçılara saldırıyor. Tom, zehirli kısıkaçlarıyla ölüm saçan bu dev yengeci bir an önce durdurmak zorunda. Bir zamanlar iyi olan bu Canavarı eski haline döndürmesi gerek. Yoksa kötülük her tarafa yayılacak.

Ölümün Gölgesi serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Fırtına Kuşu Havkit
- Yürüyen Dağ Rok
- Buzul Savaşçısı Koldo
- Toprağın Efendisi Trema
- Böceklerin Kraliçesi Amiktus

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulbook.com.tr

ISBN 978-975-999-750-2

9 789759 997502

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

**Canavar PEŞİNDE - 25
ÖLÜMÜN GÖLGESİ
DENİZLERİN HÂKİMİ KRABB**

Beast Quest

KRABB

Master of the Sea

Adam Blade

ISBN: 978-975-999-750-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Brian@KJA-artists.com © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Düzeltili: Esengül Aydın

Son okuma: Aslı Onat

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik Uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Ekosan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

DENİZLERİN HÂKİMİ

KRABB

Caņavar
Peşinde

ADAM BLADE

BUZDAN
ŞATO

YARIM AY MAĞARASI

FREESHOR

GWILDOR DÜZLÜKLERİ

TAF

GÖKKUŞAĞI ORMANI

Gwildor

GWILDOR DENİZİ

ARAZISI

BALIKÇI KÖYÜ

Yepyeni bir dünyaya hoş geldin...

Dünyadaki tüm kötülüğü gördüğünü mü sanıyorsun? O halde sen de neredeyse Tom kadar budalasin! Büyücü Malvel'i yenmiş olabilir, ama Tom'u bekleyen yepyeni sınavlar var. Ayrıca sevdiği ve tanıdığı herkesi arkasında bırakıp uzaklara yolculuk etmek zorunda. Neden mi? Çünkü hiç bilmediği bir krallıkta yenmesi gereken altı Canavar var.

Acaba Tom bu yeni görevi kabul edecek mi? Kendisinin bundan henüz haberi yok ama buradaki insanlarla aslında çok yakın bağlara sahip. Ve karşısında onu yok etmeye kararlı yeni bir düşmanı var. O düşmanın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?

Kahramanının başından geçenleri öğrenmek istiyorsan bir an önce sayfaları çevirmeye başla.

Velmal

GİRİŞ

Kastor, ayak parmaklarının arasında kumların sıcaklığını hissetmekten çok hoşlanıyordu ama artık işe koyulmalıydı. Ne de olsa balıklar kendi kendilerine ağa atlayacak değillerdi.

Küçük balıkçı kayığını denize doğru itti, ardından içine atlayıp kürek çekmeye başladı. Güneşin yüzünü ısıtmasından memnundu. Çünkü babası, ancak böyle sıcak ve sakin günlerde onun tek başına denize açılmasına izin veriyordu. Suyun derinleştiği yerlere doğru ilerlemeye karar verdi;

büyük balık sürülerinin derin sularda gezmeyi sevdiğini biliyordu. Kısa bir süre sonra tahmininde yanılmadığını gördü: Birkaç metre ileride, su yüzeyinin hemen altında, bir balık sürüsü vardı.

Dengesini korumak için bacaklarını açan Kastor, ayağa kalkıp ağını denize fırlattı. Ağın iki yanından uzanan halatları sıkıca kavrayarak ağın balık sürüsünün üzerine kapanmasını izledi. Bu harika bir atış olmuştu!

Ayaklarıyla küçük kayığın kenarından destek alarak ağı geri çekti. Bir gün boyunca uğraşıp avlayabileceğinden çok daha fazlasını tek seferde avlamayı başarmıştı! Şansı yaver giderse, kahvaltıdan önce balık haline yetişip öğle yemeğinde evde olurdu. Kendisiyle gurur duyuyordu. Babası tüm Gwildor'un en iyi balıkçısıydı ve Kastor bugünkü avının onu gururlandıracağından emindi.

Balıkla dolu ağını kayığa çekerken, gözü denizdeki bir şeye takıldı. İleride, doğu yönünde bir karaltı yüzüyordu.

"Avantia'dan gelen bir tekne mi acaba?" dedi kendi kendine.

Derken ağ elinden kaydı ve balıklar yeniden denize dökülmeye başladı. Onları kurtarmak için bir hamle yaptıysa da balıkların yalnızca yarısını çekebildi.

Aptal! dedi kendi kendine.

Yeniden başını kaldırdığında diğer teknenin gözden kaybolduğunu fark etti.

Ve o anda, Kastor'un hemen önünde, deniz büyük bir gürültüyle ikiye ayrıldı. Siyah ve uzun gövdeli, batan bir gemiyi andıran kocaman bir cisim denizin içinden suyun üstüne doğru çıkıyordu. Ne olduğunu anlamak için başını kaldıran Kastor'un yüzüne büyük bir dalga çarptı. Gözlerine giren deniz suyu yüzünden önünü göremeyen Kastor gerileyip ağızındaki suyu püskürttü.

Gözlerini ovuşturup yeniden başını çevirince korkuyla donakaldı. Üzerinden deniz yosunları sarkan sekiz adet uzun, ince bacak vardı karşısında. Dalgaların arasından göz alabildiğine yükselmişlerdi ve üzerlerinden yapışkan bir sıvı akıyordu. Tüm avını unutan Kastor, sendeleyerek geriledi. Gözlerini denizden çıkan bu korkunç

yaratıktan bir saniye bile ayıramıyordu. Canavarın vücudu Kastor'un kayığından çok daha büyüktü ve karnına yapışmış kaya midyeleri, üzerinde küçük birer siğil gibi kalıyordu. Çukuru andıran kocaman ağzının üstünde iki korkunç göz parladı. Dev bir yengeçti bu!

Yaratık, bacaklarını dalgalara saplayıp yükseldi ve suyun üzerinde yürümeye başladı. Havada gıcırdayarak kapanan iki dev kısıkcacın sesi tüm denizde yankılandı.

Hemen küreklere asılan Kastor, telaşla uzaklaşmaya başladı. Tüm gücüyle kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Ama yaratık çok hızlı hareket ediyordu. Göz açıp kapayınca kadar yanına gelmişti. Şişkin gövdesi güneşi tamamen kapatıyordu.

Yengeç artık çok yakınında olduğu için, bir kısıkcacından yeşil bir zehrin damladığını görebiliyordu. Yengeç kısıkaçlarından birini aniden kayığa savurunca Kastor başını eğdi. Kısıkaç büyük bir çatırtıyla kayığa vurdu. Kastor gözlerini sesin geldiği yöne çevirince kayığın diğer yarısının yakaladığı balıklarla beraber suya gömüldüğünü gördü. Kayığın kalan yarısına su dolmaya

başlayınca deniz suyu bir anda ayak bileklerine ulaştı. Kastor, kayığıyla beraber batmak üzereydi!

Yaratık ona dönünce Kastor batmakta olan kayığına sıkı sıkı sarıldı. Yengecin gözlerinde yalnızca nefret vardı. Çocuk "Sen de nesen böyle?" diye bağırdı.

Canavar çığılğa benzeyen tiz bir ses çıkardı ve ucundan zehir akan kısı kacı, büyük bir hızla Kastor'un üstüne gelmeye başladı. Çocuk kayıktan atlayarak kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti; sırtında keskin bir acı hissetti. Yere düştü, gözleri kararmaya başladı. Sanki kollarına ve bacaklarına tonlarca ağırlık bağlanmıştı.

Kastor, küreğe yetişmeye çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı. Uzaktaki Gwildor sahiline bakarken göz kapakları ağırlaştı. Avını eve götürüp babasını gururlandıramayacağını düşündü. Artık eve dönebileceğinden bile emin değildi.

BİRİNCİ BÖLÜM YENİ GÖREV

Tom, Aduro'ya "Nereye gittiğimizi bildiğinden *emin* misin?" diye sordu.

"Buralarda bir yerde olacaktı," diye yanıtladı önlerindeki kapıyı açan iyi büyücü. Uzun adımlarla, bir geçitten diğerine ilerliyorlardı.

Tom, gülererek Elenna'ya baktı. Elenna da ona gülümsedi.

Tom ve Elenna, Kral Hugo'nun sarayının altındaki bu labirente benzeyen koridorlarda Aduro'yu takip ediyorlardı.

Tom, bir anda karanlığın içinden beliren ve bir insanı andıran görüntüyü fark edince elini kılıcının kabzasına götürdü. Bu davetsiz misafir her kimse, onunla yüzleşmeliydi. Ama Aduro'nun meşalesi koridoru aydınlatınca, bunun yalnızca bir zırh olduğunu gördü. Parlayan zırh ve miğfer, Tom'a bir önceki Canavar Avı'nda kurtardığı sihirli altın zırhı hatırlattı.

"Bu tünellerin varlığından bile haberim yoktu," dedi Elenna.

"Sarayın pek çok gizemi vardır," diye yanıtladı Aduro. "Kralın bile tümünü bildiğinden emin değilim."

Büyücü geçidin ortasında birdenbire duruverdi. Tom ve Elenna az kalsın ona çarpacaklardı. Tom, Aduro'nun parmaklarını duvarda gezdirdiğini gördü. "Geldik!" dedi iyi büyücü.

Tom şaşkın şaşkın duvara baktı. Burada

herhangi bir kapı bulunduğuna dair bir belirti yoktu. Bu, yer yer yosun tutmuş taştan bir duvardı sadece.

“Nereye geldik?” diye sordu Tom.

Aduro esasını kaldırdı ve ucuyla duvarın üzerinde bir daire çizdi.

Taş duvarın gürültüyle aralandığını gören Elenna'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

“Buradan,” dedi Aduro.

Tom ve arkadaşı, büyücüyü devasa, iç karartıcı bir odaya kadar takip ettiler. Birkaç adımdan sonrasını göremiyorlardı. Ama Aduro asasını sertçe yere vurunca oda sanki binlerce mum aynı anda yanmışçasına aydınlandı. Artık odayı iyice seçebilen Tom, ortada kocaman, kaynayan bir kazan olduğunu gördü. Dört bir duvarda sıra sıra raflar ve bu raflarda duran renk renk sıvılarla tozlar vardı. *Burası, Aduro'nun en güçlü büyülerini yaptığı yer olmalı,* diye düşündü Tom.

Arkasında bir ses duyunca hızla döndü. Kapının önünde çok yakından tanıdığı biri duruyordu. “Baba! Bizi nasıl buldun?” diye haykırdı sevinçle.

Taladon gülümseyerek oğluna baktı. “En başından beri arkanızdaydım.”

“Ama nasıl?” diye sordu Elenna. “Seni hiç duymadık?”

“Benim kadar çok Canavar takip ettiğiniz gün, siz de benim kadar sessiz hareket etmeyi öğreneceksiniz,” diye yanıtladı Taladon.

Tom’un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Daha birkaç gün öncesine kadar, babasının öldüğünü sanıyordu. Onun kanlı canlı karşısında durduğuna hâlâ inanamıyordu.

“Tekniğini bana da öğretir misin?” diye sordu Tom. “Yarın dışarı çıkıp biraz pratik yaparız. Fırtına’yı bir görsen; tüm Avantia’nın en hızlı atı o...” Tom, babasının yüzündeki endişeli bakışı görünce sustu. “Ne oldu?” diye sordu. Taladon’un aklından önemli bir şeyler geçtiğini anlayabiliyordu.

“Sanırım,” diyerek söze başladı Taladon, Tom’un omzunun üzerinden Aduro’ya bakıyordu, “eğlencemizi bir süre daha ertelemek zorundayız.”

Odanın diğer ucundaki Aduro boğazını temizleyince Tom büyücünün bir şey söylemek üzere olduğunu anlayıp ona doğru döndü. Avcunun içinde bir şey vardı. Tom büyücüye birkaç adım yaklaşınca avcundaki tılsımı hemen tanıdı. Yasak Ülke’de yerine getirdiği bir önceki Görevinde kazandığı bir tılsımdı bu. Parçalarını bir araya getirmeden önce babası Taladon, iki dünya arasında bir hayalet olarak sıkışıp kalmıştı.

“İzle,” dedi Aduro, tılsımı Tom’un gözlerinin önünde sallayarak.

Sihirbazın elindeki tılsım gökyüzündeki beyaz bir yıldız gibi parlamaya başladı. Yayığı ışık gittikçe kuvvetlendi ve bir anda ters dönen madalyon, sırtındaki haritayı ortaya çıkardı. Tom, haritadan yükselen dağların gittikçe büyüdüğünü, yan yana dizilmiş evlerin ve kasabaların ortaya çıktığını görünce afalladı.

Ormanlarla kaplı bu topraklarda ağaçlar yemyeşil parlıyorlardı.

“Burası Avantia değil,” diye mırıldandı Tom.

“Bu tılsım sahibine istediği her yerin yolunu gösterebilir,” dedi Taladon. “Ona her zaman güvenmelisin.”

“Peki burası neresi?” diye sordu Tom, haritanın bir yanında parlayan mavi denize ve kumsala göz gezdirerek.

Aduro tılsımı Tom’un avcuna bırakınca ışık azalarak kayboldu. Büyücü, Tom’a bakarak “Bu gördüğün yer Gwildor’du,” dedi. “Yani sıradaki Canavar Avı’nın seni beklediği yer...”

İKİNCİ BÖLÜM

BATI OKYANUSUNUN ÖTESİNDE

“Gwildor’un adını daha önce hiç duymamıştım,” dedi Elenna.

Başını sallayarak dostunun sözlerine katılan Tom, tılsımı boynuna astı.

“Her şeyin bir ikizi, yani bir eşi ve zıttı vardır,” dedi Aduro. “Tıpkı artı ve eksi gibi... Zaten evreni dengede tutan da budur.”

“Yani Avantia’nın ikizi de Gwildor, öyle değil mi?” diye sordu Tom.

“Evet,” dedi Aduro bilge sesiyle. “Gwildor halkı, uzun yıllardır barış içinde yaşıyordu. Ama artık kötülük Gwildor topraklarını ele geçirmiş durumda. Canavarlar ülkenin dört bir yanını öfkeyle yakıp yıkıyor ve insanların hayatlarını mahvediyorlar.”

Tom üzüntüyle Taladon’a baktı. Babasıyla daha fazla zaman geçirmeyi gerçekten çok istiyordu ama bunun için biraz daha beklemek zorundaydı.

Taladon, bir elini Tom’un omzuna atıp “Birlikte geçireceğimiz bolca zamanımız olacak oğlum,” dedi. “Ama şu an Gwildor halkının sana ihtiyacı var.”

“Ama Gwildor’un kendi Canavar Ustası yok mu?” diye sordu Elenna.

Tom başını çevirince, Aduro ve Taladon’un yüzlerinde aynı ifadeyi gördü. İkisini de endişelendiren bir şey olduğu çok belliydi.

“Evet, Gwildor’un eskiden kendi kahramanı

vardı. Hem de bu kahraman, Gwildor'un Canavar Ustası adıyla anılan yetenekli bir kadın savaşçıydı. Ama o... O değişti..." Aduro üzüntüyle kaşlarını çatmıştı. "Daha fazlasını söyleyemem. Artık hazırlanmalıyız."

"Tabii eğer bu zorlu görevi kabul edersen?" dedi Taladon oğluna. "Sonuçta senin yaşındaki birine göre çok zorlu Canavarlarla karşılaştın ve bir süre kalede dinlenmek isteyebilirsin..."

"Hayır," diye yanıtladı Tom. "Eğer kötülüğün Gwildor'u ele geçirmesine izin verirsek, sıra Avantia'ya da gelecektir."

Taladon gülümsedi. "Keşke bu Görev'de sana katılabilseydim ama burada kalmalı ve bir kez daha Canavar Ustası olmalıyım."

"Merak etme, ben ona göz kulak olurum," dedi bir adım öne çıkan Elenna. "Ama Gwildor nerede?"

"Batı Okyanusu'nun ötesinde," diye yanıtladı

Aduro. "Küçük bir kayıkla, bir günde orada olursunuz."

Taladon, "Tehlikeli bir yolculuk olacak," diye ekledi. "Batı Okyanusu'nda fırtınalar aniden başlar."

"Başaracağız," dedi Tom. "Ve Görevimizi tamamladığımızda ortada Canavar kalmayacak."

Taladon elini kaldırdı. "Hayır, Tom. Bunu yapmamalısın. Çünkü Gwildor'un Canavarları kötü değiller. Sadece kötü bir büyü tarafından kontrol ediliyorlar. Bu yüzden de onları yok etmek yerine sadece bu büyüden kurtarmalısın."

Tom, başıyla onayladı. Kara büyüyle ele geçirilmiş iyi Canavarlarla daha önce de karşılaşmıştı. Daha ilk Görevi, Avantia'nın iyi Canavarlarını, Büyücü Malvel'in kötü büyüsünden kurtarmak olmuştu. "Anlamıyorum," dedi. "Malvel ve kara büyülerinden artık kurtulduğumuzu sanıyordum!"

Aduro, başını salladı. “Bu seferki düşmanın o değil. Malvel hâlâ Gorgonia’da bir yerlerde gücünü toplamaya çalışıyor.”

“O halde Gwildor’un Canavarlarını kontrol eden kim?” diye sordu Elenna.

“İsmi Velmal,” diye yanıtladı Aduro. “Gwildor, Avantia’nın ikizi olduğu için, onların da bir kara büyücüsü var.”

“Velmal mi?” diye sordu Tom merakla. “Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin.”

Aduro iç çekti. “Şimdiye kadar bahsetmem gerekmemişti. Velmal uzun yıllardır Gwildor zindanlarında tutsaktı. Ama bir şekilde oradan kaçmayı başarmış.”

“Peki, tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Elenna.

“Gwildor üzerindeki büyü gücüm Avantia’daki kadar fazla değil,” dedi Aduro. “Ama yine de tehlikenin yaklaştığını hissedebiliyorum.”

Tom, içinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. Velmal'i yeneceğine ve Gwildor'un iyi Canavarlarını kurtaracağına yemin etti. "Hangi Canavarları serbest bırakmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Açıklamaya zamanımız yok," diye sözünü kesti Taladon. "Yeter ki bu Canavarların Avantia'dakilerden çok daha acımasız olduğunu aklından çıkarma. Ayrıca onlarla yıllardır yüzleşmedim ama buradakilerden çok daha güçlü olabilirler. Çünkü Velmal'i tutsak etmemin üzerinden çok zaman geçti." Son cümleyi söylerken duraklamıştı.

"Çabuk olmalısınız," dedi kazana doğru yürümeye başlayan Aduro. Elindeki şişede mor bir sıvı vardı. "Sizi Avantia'nın batı sahiline gönderiyorum, orada sizi bekleyen bir kayık var."

Taladon elini yeniden Tom'un omzuna koyarak "Yolun açık olsun Tom," dedi.

Aduro ŐiŐeyi dikkatle eğip kazana mor sıvıdan bir damla damlattı. Bir anda çevrelerini mor bir duman sardı. Tom, ayaklarının aniden yerden kesildiğini, Elenna'nın yanına gelip elini sıkıca tuttuğunu hissetti. Tom ve arkadaşı yükseldikçe, Aduro ve Taladon kclyordu.

“Hoşça kal baba!” diye bağırdı Tom. Oda tamamen yok olmadan önce, Taladon'un ona ciddi bir ifadeyle el salladığını gördü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YENİ BİR KRALLIK, YENİ BİR CANAVAR

Tom, etrafının bir anda tuz koktuğunu fark etti. Ayakları da yavaş yavaş yumuşak bir şeye gömülüyordu. Kumsaldıydılar!

“Batı sahili!” diye bağırdı Elenna.

Tom gözlerine inanamıyordu. Elenna haklıydı, burası daha önce Deniz Yılanı Sepron’u kurtardıkları yerd.

“Aduro’nun büyüünün *böylesine* kuvvetli olduğunu bilmezdim!” dedi Tom.

Kumsal, bir yöne doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Diğer yönde ise okyanusun içlerine kadar ilerleyen kayalıklı burun vardı. Okyanusun dalgaları, sert rüzgâr yüzünden yeşil renkli ve çırpıntılıydı. Kumsalda, sağlam gövdesi ve yelkenine rağmen çok da büyük sayılamayacak bir kayık vardı.

“Aduro’nun bahsettiği kayık bu olmalı!” dedi Elenna heyecanla.

O sırada gözlerini denize dikmiş olan Tom, başıyla onayladı. Suyun diğer yanında bir yerlerde, Gwildor onları bekliyordu. Tüm bunları düşünürken bir anda neyin eksik olduğunu fark etti.

“Fırtına ve Gümüş!” diye bağırdı. Tom ve Elenna bugüne kadarki tüm Canavar Avlarında birbirlerine yoldaş olmuşlardı. Onlar olmadan yolculuk etme fikri son derece üzücüydü.

Aniden, kayığın yanında bir parıltı belirdi. Biri diğerinden daha büyük olan iki şekil yavaşça ortaya çıkıyordu. Tom, Fırtına'nın kaslı gövdesini ve Gümüş'ün esnek vücudunu hemen tanıdı. Kısa bir süre sonra küçük sis bulutu kayboldu. Dostları olan kurt ve at kumların üzerinde onları bekliyordu artık. Fırtına yelesini savurup onlara doğru koşmaya başladı. Toynakları, kumları dört bir yana saçıyordu.

"Burada olduklarına o kadar sevindim ki!" dedi Elenna.

Gümüş, geniş daireler çizerek koşmaya, etrafı koklamaya ve dalgalara doğru ulumaya başladı. Tom, Fırtına'nın eyer çantalarına bakınca içlerinde ekmek, peynir ve kurutulmuş et olduğunu gördü. Su mataraları da ağızlarına kadar doluydu. Ve defalarca hayatını kurtarmış olan kalkanı, eyerin bir yanında asılı duruyordu.

Kalkanını koluna takan Tom, "Haydi," diye seslendi Elenna'ya. "Kaybedecek vaktimiz yok."

Kayığı kıyıdan denize doğru itmeye başladılar. Tom, soğuk suyun ayak bileklerini sarmaya başladığını hissedince sandalın içine atladı. Elenna kayığın dengesini korumaya çalışırken Tom, Fırtına'yı kayığa çıkarıp bağladı. Ardından Gümüş de içeri zıplayıp kayığın baş tarafına yattı. Tom yelkeni açıp dümenin başına geçerken Elenna da içeri atlamıştı.

"Ne yöne gidiyoruz Tom?"

"Batıya ilerlemeliyiz," dedi Tom. "Böylece Gwildor'a varmış oluruz. Sonrasında ise tılsımın bizi ilk Canavara götüreceğine güvenmekten başka çaremiz kalmıyor."

Kısa bir süre sonra yelkenleri rüzgârla dolmuş, zorlu denizi yarararak ilerlemeye başlamışlardı.

“Elenna!” diye seslendi Tom, elindeki matarayı uzatarak. “Hava böylesine sıcakken susuz kalmamalıyız.”

Kavurucu güneş gökyüzündeki yörüngesinde ilerlerken, Tom ve Elenna bu zorlu maceraya hazırlanmak için biraz ekmek ve peynir yediler. Yemekleri bittiğinde Tom denizin renginin değişmiş olduğunu fark etti. Avantia sahillerindeki çamurlu yeşil rengin yerini, parlak zümrüt yeşili almıştı. Ve deniz gibi, gökyüzü de değişmişti. Batı sahilinin bulutlu gökyüzünün yerinde; harika, mavi bir gökyüzü vardı artık.

“En azından Gwildor, Gorgonia’ya hiç benzemiyor!” dedi Elenna.

Tom kahkaha attı. Gorgonia, ölü görüntüsü ve kızıl gökyüzüyle, insanın hiç hatırlamak istemeyeceği bir yerdi.

Elenna, ufuktaki karanlık çizgiyi göstererek “Artık kıyıya yaklaşmış olmalıyız,” dedi.

Gwildor kıyılarına yaklaştıkça Tom'un içi içini yemeye başlamıştı. Her şey çok güzel görünüyor olsa da, kötülük şu an Gwildor topraklarında kol geziyordu.

Elenna dümen kolunun kontrolünü alınca Tom sihirli pusulasını çıkardı. Bu sayede onları nelerin beklediğini öğrenebilirdi. Pusulayı avcuna aldı ve kıyıya doğru çevirip iğnenin dönüşünü izlemeye koyuldu. *Tehlike*'yi hızla geçen pusula iğnesi, *Kader*'de durdu. Bu sayede, Tom'un endişesi biraz olsun azaldı.

Tak!

Kayık aniden durdu, Tom pusulayı az kalsın denize düşürüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Elenna. "Yolumuzun üstünde kaya filan görmemiştim.."

Tom hızla sandalın önüne koştı ve eğilip aşağıya baktı. Gövdede biraz hasar olsa da ciddi bir şey

yoktu ve neyse ki kayıkları su almıyordu. Tom, denizin dibindeki kumları rahatça görebiliyordu. “Bu çok garip,” dedi. “Burada hiçbir şey yok.”

Yollarına devam ettikten çok kısa bir süre sonra bir kez daha aynı sesi duydular. Yeniden bir şeye çarpmışlardı. Ama bu defa Tom, suyun üzerinde duran ve güneş ışığında parlayan, siyah bir kayaya çarptıklarını gördü. Kafası karışmıştı; kayalar suyun üzerinde öylece yüzmezlerdi...

Derken kaya hareket etmeye, batarak yavaşça gözden kaybolmaya başladı.

“O da neydi?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. Ensesindeki tüyler korkudan diken diken olmuştu. Hemen arkasında, Fırtına'nın kişnediğini duydu. Belli ki, atı da tehlikeyi hissetmişti.

Kayaya benzeyen cisim yeniden belirdi. Bu defa sancak tarafından yirmi adım ötede ortaya çıkmıştı.

Ardından yosunları sürükleyerek suyun içinden yükselmeye başladı. Tom daha dikkatli bakınca kalın bir kabuğa benzeyen kayanın içinden iki korkunç gözün fıldır fıldır dönerek kendisine baktığını fark etti. Deniz bir anda kabarcık Tom aceleyle yelkenleri indirmeye koştı; kayığın ters dönmesinden korkuyordu. Deniz dibinden, kayaya benzeyen birkaç parça daha çıkınca Gümüş'ün endişeyle uluduğunu duydu. Tom'un, tüm bu parçaların aslında birer bacak olduğunu anlaması zaman aldı. Karşısındaki devasa bir kaya değil, sekiz bacaklı bir Canavardı!

Canavar suyun içinden yükselmeye devam ederken devasa kısıkaçlarını bir ileri, bir geri sallıyordu. Tom kısıkaçlardan birinin ucunda yeşil bir maddenin parladığını gördü. Yaratık o kadar büyüktü ki, sandalları yaratığın gölgesiyle kararmıştı.

O an tüm gökyüzünde korkunç bir ses gürledi.
Ama Canavarın ağzı hareket etmiyordu.

“Arkanıza bile bakmadan kaçın Avantialı
ahmaklar,” dedi ses. “Ya da Gwildor Canavarı
Krabb’ın karşısında kendi sonunuzla tanışın.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GWILDOR'UN LANETİ VELMAL

Velmal bu! diye düşündü Tom. Gökyüzüne doğru “Hiçbir yere gitmiyoruz!” diye bağırdı.

Gümüş, yerinden ok gibi fırlayıp kayığın önüne koştu. İki pençesini sandalın yanına geçirerek korkunç yaratığa hırladı. Bu tehdidi umursamayan Krabb, etrafına sular sıçratarak üzerlerine gelmeye başladı. Tom, Canavarın suyun üzerinde yürüyebildiğini görünce yutkundu. Krabb’ın iki kısı kacı da birer insan

boyundaydı ve testere dişi gibi girintili çıkıntılıydı. Havada hızla açılıp kapanan bu kıskaçları dikkatle izleyen Tom, eğer onu yakalarlarsa bir yaprak gibi rahatça ikiye bölebileceklerini fark etti.

Krabb yanlarına gelince arka bacaklarının üzerinde yükseldi. Tom, onun geniş, kırmızı ağzından iğrenç bir sıvının aktığını görebiliyordu.

Elenna, “Kaç!” diye bağırdı Gümüş’e. Canavarın kıskaçları sandalın ön tarafına büyük bir gürültüyle inerken Gümüş son anda arkaya kaçabildi. Kayığın parçaları, Krabb’ın kıskaçlarının arasında büyük bir gürültüyle çatırdayarak un ufak oldu. İçeri su dolmaya başlayınca Tom sendeleyerek geriledi. Fırtına panik içinde kişniyordu. Eğer kayık suya gömülürse Elenna ve Gümüş’ün kıyıya kadar yüzerek kaçabileceğini biliyordu Tom. Ama Fırtına’nın hiç şansı yoktu.

Tom, kılıcını çekip “Bizi kıyıya götür!” diye bağırdı Elenna’ya.

“Tamam, sen yeter ki Canavarı bizden uzak tut!” diye yanıtladı Elenna. Acil durum küreklerinden birini aldı ve var gücüyle kürek çekmeye başladı. Sandalın gövdesi parçalandığı için tek şansları buydu.

Krabb, kıskaçlarından birini bir kez daha sandalın üzerine indirdi. Ama bu defa, Tom onu engellemeye kararlıydı. Bu kuvvetli darbeyi kılıcının düz tarafıyla engellemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Kılıcının keskin tarafını kullanıp Krabb’ın canını yakmamalıydı. Çünkü Aduro bu Canavarların aslında iyi olduklarını söylemişti ve Tom’un gerçek düşmanı Velmal’di.

Hasar almış kayıklarıyla son hızla kıyıya varmaya çalışırken, Krabb suyun içine çekildi ve

bu kez kalın bacaklarından birini sandalın ortasına indirmeye hazırlandı. Var gücüyle sandalın ucuna fırlayan Tom bu defa kalkarıyla darbeyi durdurdu. Canavar tiz bir çığlık attı ve bacağına acıyla geri çekip yeniden ayağa kalktı. Krabb ile kayık arasındaki mesafe hiç açılmıyordu. Kayık ne zaman arayı açmaya başlasa Krabb'ın bacakları hızlanıyor, aradaki farkı hemen kapatıyordu.

Tom ölümcül rakipleriyle dövüşürken Elenna çaresizce kürek çekiyordu. Ve Tom bu zorlu çarpışmayı sürdürürken bir yandan da Krabb'ın korkunç vücudunda ona yapılan büyü'nün izini arıyordu. Eğer Velmal onu ele geçirecek bir büyü yaptıysa, Canavarın bir yerlerinde bunu gösteren bir belirti olmalıydı.

Elenna nefes nefese, "Küreğe geçmelisin Tom!"

diye bağırdı. “Daha fazla kürek çekemeyeceğim, Krabb’la ben uğraşırım.” Tom dizüstü çöktü, küreği alıp suya batırdı ve bütün gücüyle çekmeye çalıştı. Elenna ise ayağa kalkıp yayına bir ok yerleştirdi.

“Hayır!” diye bağırdı Tom, kürek çekmeyi bırakmadan. “Onu öldürmemelisin.”

“Onu yalnızca yavaşlatacağım,” dedi Elenna. Yayı serbest bırakınca havada hızla yol almaya başlayan ok, Krabb’ın ön bacakları ile kabuğunun birleştiği yere saplandı. Canavar tiz bir çılgılla dalgaların arasına gömülerek gözden kayboldu. Tom, bu küçük yaralanmanın Krabb’ı uzak tutabildiğini görünce rahatlamıştı. Bu, güvende oldukları anlamına geliyordu. En azından şimdilik...

Tom, “İyi iş başardın,” dedi Elenna’ya. Bu sırada kıyıya ulaşmışlardı. Elenna gülümsedi. Kayığı kıyıya çekmeye başladılar. Fırtına ve

Gümüş'ün kayıktan inmesine yardımcı olduktan sonra etrafına bakınan Tom, Gwildor sahilinin muhteşem, beyaz kumlarını ve kıyıdan elli adım içeri uzanan ormanlık bölgeyi görebiliyordu.

“Bir an için başaramayacağımızı sandım,” dedi Elenna alçak sesle.

“Sen olmasaydın başaramazdık zaten,” diye karşılık verdi Tom.

Fırtına, ansızın onları uyarmak istercesine kişnedi. Ağaçların arasından biri kadın, diğeri erkek iki kişi yaklaşıyordu sanki. Ne var ki, tam olarak insana benzedikleri söylenemezdi. Tom, yaklaşan kötülük yüzünden her tarafının karıncalandığını hissedebiliyordu.

“Bunlar da kim?” diye mırıldandı Elenna.

Tom, gelenleri dikkatle süzdü. Vücutları hayaletlerinki gibi saydamdı ve etrafları mor bir duman bulutuyla çevriliydi. Kılıcını çektiğinde bu

yabancılardan erkek olanı sadece kahkaha atmakla yetindi.

“Kılıcını indir,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Kılıcın bana zarar veremez. Ben büyük Velmal'im.”
Demek Gwildor'un kara büyücüsü bu, diye
düşündü Tom. Elenna'nın arkasındaki Gümüş'ün
hırlamalarını duyabiliyordu.

Velmal'in üzerinde siyah bir elbise vardı. Uzun saçları kıpkızıl, teni kar gibi beyazdı. Malvel'in aksine, kollarıyla bacakları kalın ve kaslıydı. Yine de yüzündeki korkutucu çizgiler, Tom'a eski düşmanını hatırlatıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı Tom.

“Cesur bir çocuk, öyle değil mi?” dedi kadın, yapmacık bir gülümsemeyle. Sesi tok ve çatallıydı. Boyu neredeyse Velmal kadardı. Saçları kapkaraydı, gözleri de öyle ama aynı zamanda parıl parıl parlıyorlardı. Gümüş zırhının üzerinde

pek çok kılıç darbesi izi vardı. Bu kadın, Tom'da endişe duygusunun yanında başka bir his daha uyandırıyordu. Birbirleriyle düşman olsalar da bir yönden benzediklerini hissediyordu. Bu kadının da tıpkı Tom gibi pek çok çatışmaya girdiği ve kazandığı belliydi.

Velmal başıyla onayladı. "Cesur olabilir Freya ama buraya gelmekle aptallık etti." Gözlerini katıksız bir nefretle Tom ve Elenna'ya dikmişti. "Malvel, ikinizden bana bahsetmişti. Ölmenizi dört gözle bekliyorum!"

"Yeter!" diye bağırdı Tom. "Seni durdurmak için geldim, Velmal."

"Benden önce altı Canavarımı durdurmalısın ufaklık! Benden söylemesi, senden önceki kahramanı yenmekte hiç zorlanmadılar..." Bunu söylerken, yanında duran kadına acıyan gözlerle bakmıştı.

“Canavar Ustası bu kadın olmalı!” diye fısıldadı Elenna.

Tom kaşlarını çattı. Freya nasıl olur da Kara Büyücü'yle işbirliği yapardı? Babası asla kötülüğün tarafına geçmezdi! Öne fırlayıp kılıcını Velmal'e sapladı. Ama kılıç Velmal'in bedeninden geçip gidince Tom da kumların üzerine kapaklandı.

Velmal sırtırken Freya kahkahalara boğulmuştu. Tom, ikisinin duman bulutuyla beraber kaybolmalarını izledi.

“Bundan çok daha hızlı olmalısın,” dedi Kara Büyücü'nün yavaşça kaybolan sesi. “Yoksa Krabb'i asla yenemezsin.”

Freya'nın kahkahası da yok olunca Tom, Elenna ve hayvan dostlarıyla baş başa kalakaldı.

“Tom, şuraya bak!” dedi Elenna. Parmağıyla sudaki bir şeyi gösteriyordu.

Elenna'nın parmağını takip edince, suyun

üzerinde yüzerek kıyıya yaklaşan bir karaltı gördü. Kendi kendine *Krabb geri mi geldi?* diye sormadan edemedi.

Biraz daha dikkatli bakınca suda sürüklenenin bir çocuk olduğunu gördü. Yüzü gökyüzüne dönük bir şekilde, sırt üstü yatıyordu. Ayakları ve dizleri suyun üzerinde süzülüyordu.

“Haydi!” diye bağırdı suya doğru koşan Tom. Elenna’nın da kendisiyle beraber dalgaların arasında ilerlediğini duyabiliyordu. Tom sürüklenen bedeninin yanına varınca içi korkuyla doldu.

Yoksa Krabb daha şimdiden masum birinin canını mı almıştı?

BEŞİNCİ BÖLÜM

ANAHTARIN PEŞİNDE

Tom ve Elenna, çocuğun yanına vardıklarında bellerine kadar suyun içindelerdi ve Tom, Krabb'ın saldırma ihtimaline karşı tedirgin bir şekilde etrafı gözlüyordu. Çocuğun göz kapaklarının titrediğini görünce içi neşeye doldu. “Yaşiyor!” diye bağırdı. “Haydi, onu hemen karaya çıkaralım.”

Tom, kollarını çocuğun kollarının altından geçirdi, Elenna ise bacaklarından tuttu. Çocuğu

bu şekilde taşıyarak kumsala getirdiler ve ıslak giysisini çıkarıp herhangi bir yarası var mı, diye baktılar. Göğsünden yaralanmamıştı ancak arkasını çevirdiklerinde sırtının altında ilginç bir yarayla karşılaştılar. Devasa, yeşil bir böcek tarafından sokulmuştu sanki.

Tom, kalkanından sihirli pençeyi çıkardı. Bu, eski dostu Alev Kuşu Epos'un hediyesiydi ve kesik, sıyrık gibi yaralanmaları hızlıca iyileştirebilme gücüne sahipti. Fakat Tom pençeyi yaranın üzerine tutunca hiçbir şey olmadı.

“Zehirlenmiş olmalı,” dedi Elenna. “Pençenin zehri iyileştiremediğini biliyoruz. Sence bunu yapan...”

“Krabb!” diye arkadaşının cümlesini tamamladı Tom. Canavarın kısıracındaki yeşil parıltıyı hatırlamıştı. “Buna hiç şüphe yok!”

Çocuğu yeniden sırtüstü çevirdiklerinde göğsünün hızla inip kalktığını gördüler. Tom, onun bir an önce kendine gelmesini umuyordu. Gümüş, çocuğu tepeden tırnağa koklayıp inledi.

Tom, Elenna'ya “Aduro, Fırtına'nın çantasına şifalı bir ot koymuş mu?” diye sordu. Arkadaşı atın yanına giderken Tom, çocuğun göz kapaklarını kaldırdı. İki gözü de ayrı yönlere bakıyordu.

“Ne yazık ki koymamış,” dedi Elenna geri koşarken. Sonra birden durakladı ve heyecanla Tom’un göğsünü işaret etti. “Tılsım!”

Tom başını eğdiğinde, göğsünde asılı duran tılsımın parladığını gördü. Tılsımı boynundan çıkardı ve onu harita kısmı yukarıda kalacak şekilde avcuna aldı. Harita sihirli bir şekilde büyüdü. Haritanın kenarında, yeşil, küçük bir deniz hafifçe kıyıyı dövüyordu. Siyah, yengece benzer bir şekil kıyıdan uzakta, suların üstünde duruyordu ve hemen yanında KRABB yazıyordu. Diğer yönde, buldukları yerden uzanan kırmızı bir çizgi vardı. Bu çizgi, ağaçların arasına giriyor ve gür orman boyunca devam ediyordu.

Tom, “Sanırım tılsım kırmızı çizgiyi takip etmemi istiyor,” deyip tılsımı çevirdi. Ardından arkadaşına baktı. “Ama sen çocukla burada kalmalısın. Uyandığı zaman nerede olduğunu anlayamayacaktır.”

“Ama Gwildor’un iç kısımlarına yalnız başına girmen tehlikeli olabilir,” dedi Elenna.

“Taladon haritaya güvenebileceğimizi söylemişti,” diye yanıtladı Tom. “Gümüş senin yanında beklesin, ben Fırtına’yı alıp kıyıdan içeri giriyorum. Umarım Velmal’in büyüsünü bozup Krabb’i kurtarmamıza yardım edecek bir şeyler bulurum.”

Elenna başıyla onayladı. “Dikkatli ol.”

Tom, Fırtına’nın sırtına atladı ve atıyla beraber ağaçların arasına girdiler. Dallardan sarmaşıklar sarkıyordu. Orman renk renk, çeşit çeşit meyveyle doluydu. Bazı meyveler dikenli, bazıları yumuşak, bazılarıysa yaprakların arasında gruplar halindeydi. Yerden çıkan bazı yapraklar Tom’un on katıydı. Koyu yeşil, süngerimsi bir yosun tabakası ormanın zeminini halı gibi kaplamıştı.

Tom yeniden haritaya baktı ve kırmızı çizginin

ormanda biraz daha devam ettiğini gördü. O sırada ilerideki ağacın arkasında hareket eden bir şey olduğunu fark etti ve dizginlere asılıp Firtına'yı durdurdu. Kılıcını çekip kalkanını koluna aldı. Ağaçların arasından etrafı sisle kaplı biri yaklaşıyordu.

Tom, üzerine doğru geleni tanıyınca rahat bir nefes aldı. Bu, Aduro'ydu! İyi büyücüyü kıyafetinden tanımişti. Büyücünün görüntüsünün gidip geldiğini fark edince kaşlarını çattı.

“Çabuk olmalıyım Tom,” dedi Aduro. “Büyülerim Avantia’nın uzağında yeterince güçlü değil.”

Tom, “Burada olduğuna sevindim. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama yine de haritayı izliyorum,” diye yanıtladı aceleyle.

“Ona her zaman güven,” dedi yeniden kaybolup gelen Aduro. “Boynundaki tılsım, seni Canavarları serbest bırakmanı sağlayacak altı ödüle götürecektir.”

Tom, büyücünün sesini duymakta zorlanıyordu. “Hangi ödüller?” diye sordu.

“Bir zamanlar Gwildor’un Canavar Ustası’na aittiler. Velmal onları Gwildor’un dört bir yanına dağıttı. Yalnızca bu ödüllerin yardımıyla Canavarları özgür bırakabilirsin.”

“Ama...”

Aduro gözden kaybolunca Tom daha fazla soru soramadı. Bir kez daha ormanın ortasında yalnız

başına kalakaldı. Ama büyücünün yol göstermesi sayesinde, bu Canavar Avı'nda artık kendisine daha çok güveniyordu. Tılsımın haritasını bir kez daha gözden geçirdi ve Fırtına'yı dörtnala sürmeye başladı. Elenna'yı uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu.

Tom, nihayet kırmızı çizginin sonuna geldiğinde Fırtına'nın sırtından indi. Yanında durduğu ağaç o kadar uzundu ki tepesini görmekte zorlanıyordu. Ve o kadar kalındı ki bir düzine adam el ele tutuşsa bile etrafını saramazlardı. Acaba Aduro'nun bahsettiği ödüllere biri de bu ağaç olabilir miydi? Tom, ağaca dokunduğunda herhangi bir özelliği varmış gibi hissetmedi.

Fırtına kişneyip ön toynağıyla ağacın dibine vurdu.

"Ne oldu oğlum?" diye sordu Tom.

Atının eşelediği yere gitti. Fırtına başını ağacın

gövdesine vurdu. Tom merakla yanına gidince ağacın kabuğunun içinde bir şeyin parıldadığını gördü. “Bu da ne?” diye mırıldandı kendi kendine.

Kılıcını çıkardı ve kabuğun içindeki oyuğa yerleştirip aralığı genişletti. Parıltı, bir anda göz kamaştırıcı bir hâl aldı. Tom, kırık ağaç kabuğunun arasına elini soktu ve var gücüyle çekmeye başladı. Kabuk, büyük bir çatırtıyla parçalandı ve içeriden Tom’un ellerine yuvarlak bir cisim düştü.

Bu, hayatında gördüğü en güzel şeylerden biriydi. Avcunda parlak bir inci duruyordu. Avantialı balıkçılar da zaman zaman inci buldukları için Tom, daha önce de inci görmüştü. Ama bu seferki farklıydı. Çünkü bir elma kadar büyüktü! Tom, inciyi çevirip üzerinin ne kadar kusursuz ve pürüzsüz olduğunu görünce içine tuhaf ve güçlü bir duygunun yayıldığını hissetti.

“Bu, Freya’nın ödüllerinden biri olmalı,” dedi kendi kendine. Tılsım işe yaramıştı ve onu Velmal’in büyüsunü bozacak bir silaha götürmüştü.

İnciyi dikkatle cebine yerleştirdince onun yaydığı gücün azaldığını hissetti. Sanki inci teninden ayrılınca gücü de azalmıştı. Hızla kumsala dönmeye başladı. İncinin Krabb’ı nasıl serbest bırakacağını bilmiyordu ama yine de kendine olan güveni biraz daha artmıştı.

Kumsalda dörtnala koşarlarken eyerin üzerinde

ayağa kalkıp “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe...” dedi Fırtına’ya, “hiçbir Canavar, Velmal’e tutsak olmayacak!”

ALTINCI BÖLÜM

CANAVARI ORTAYA ÇIKARMAK

Hiç vakit kaybetmeden kumsala döndü. Elenna, çocukla beraberdi. Çocuk artık kendine gelmiş, büyük bir tahta parçasının üzerinde duruyor ve bir mataradan su içiyordu. Gümüş, yaklaştıklarını fark edince heyecanla havlamaya ve üzerlerine doğru koşmaya başladı. Tom yaklaştıkça, çocuğun üzerinde durduğu tahta parçasının küçük bir balıkçı kayığına ait olduğunu gördü. Halat takımı kumun üzerine dağılmıştı, paramparça olan ağın üzerinde ise ölü balıklar duruyordu.

“Geri döndün!” diye bağırdı Elenna. “Bu Kastor, kendisi Gwildor’un genç balıkçılarından. Ona Doğu’dan geldiğimizi söyledim. Kastor, bu benim arkadaşım Tom; seni onunla beraber kurtardık.”

Tom, Fırtına’nın sırtından inip Kastor’un yanına çömeldi. Çocuk hâlâ bembeyazdı. “Senin boğulduğunu sandık,” dedi Tom. “Nasılsın?”

Kastor, “Daha iyi olduğum zamanlar olmuştur,” dedi gülümseyerek. “Balıkçılar azgın denizlere alışkındır. Babamın bundan daha büyük yaralarla eve geldiği zamanları bilirim.” Sırtına uzanıp yavaşça yarasına dokundu. Tom, yaranın daha şimdiden düzelmeye başladığını fark etti.

“Ne oldu sana?” diye sordu Elenna.

Kastor kaşlarını çattı. “Gerçekten hatırlayamıyorum. Her şey kötü bir rüya gibiydi. Daha bir dakika öncesinde hayatımın en büyük

avını yakalamışken, bir dakika sonra o... o şeyi...”
Cümlesine devam edemedi ve başını sallamaya
başladı. “Hayır, o şey gerçek olamaz...”

Tom, Elenna'ya baktı. Kız, sessizce “Krabb,”
dedi. Başıyla onayladı Tom. Avantia'daki insanlar,
Canavarların birer hikâyeden, efsaneden ibaret
olduğunu düşünürlerdi. Belki aynısı Gwildor için
de geçerliydi.

“Bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu Elenna.
“Gideli çok oldu.”

Tom cebine uzanıp devasa inciye dikkatle çıkardı. Onu avuçlarına aldığı anda göğsünün ve kollarının yeniden kuvvetle dolduğunu hissetti.

“Ama bu harika bir şey!” diye haykırdı Elenna. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan Kastor, “Onu nereden buldun?” diye sordu.

“Yoksa sen bunun ne olduğunu biliyor musun?” dedi Elenna.

“Yalnızca bir efsane olduğunu zannediyordum,” diye yanıtladı Kastor. “Yaşlı bir balıkçı bahsederdi ondan. Sahibine, suyun altında nefes alabilme gücü verirmiş, ama yalnızca ona dokunduğunda...” Sonra gözlerini aniden Tom’a çevirdi. “Bir dakika! Sen... sen osun!”

Kastor’un gözlerindeki mutluluk Tom’u

şaşırtmıştı. “Nasıl yani? Ben kimim?” diye sordu Tom.

Kastor inciye işaret etti ve dudaklarından bir dörtlük dökülmeye başladı:

*“Büyülü ödül, hak eden kişiye,
Cesareti zaten ortada diye,
Gwildor’un oğlu, büyüdü Doğu’da,
Gelecek Canavarları kurtarmaya.”*

Elenna ve Tom da afallamışlar, hayretle birbirlerine bakıyorlardı.

“Bu, çok eski bir kehanettir,” diye açıkladı Kastor. “Bunu, Gwildor’daki herkes bilir. Çocuklar bile Canavarların insanlara yardım ettiği bir zamanı anlatırlar şarkılarında. Siz Doğu’dan geldiniz, Canavarlar da...”

Tom’un kafası karışmıştı. “Ben Avantia’da doğup büyüdüm, Gwildorlu değilim ki... Ama dur bir dakika, Canavarlar hakkında ne demiştin?”

Kastor birdenbire utanmıştı. “Hiç... Hiçbir şey. Aklım kazadan sonra hâlâ karışık sanırım.”

Elenna da Kastor’un yanına diz çöktü. Elini çocuğun omzuna atarak onu rahatlattı. “Çekinmene gerek yok, anlatabilirsin. Söylediklerine inanacağımıza söz veriyorum.”

Kastor, kararsızca onlara baktı. “Bana bir şey saldırdı. Onu ancak... ancak dev bir yengeç olarak tarif edebilirim. Zaten bu yüzden suyun üzerinde sürüklenir bir halde buldunuz beni. Canavar tuttuğum balıkları yiyip kayığımı tek bir hamlede paramparça etti. Öleceğimi sandım!” Kastor duraksayıp Tom ve Elenna’nın yüzlerine göz gezdirdi. “Delirdiğimi düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Hayır,” dedi Tom. “Biz de zaman zaman garip şeylerle karşılaşıyoruz.” Kastor’un sözleri ona bir fikir vermişti ve bunu Elenna’yla tartışması

gerekiyordu. “Acıkmışsındır,” deyip Fırtına’nın eyer çantasından Kastor’a biraz ekmek getirdi. Balıkçı çocuk iştahla ekmeği yemeye koyuldu. Tom, Elenna’yı oradan biraz uzaklaştırıp “Krabb ile dövüşebilmemizin bir yolunu buldum,” dedi fısıltıyla.

Elenna merakla “Neymiş?” diye sordu. “Son karşılaşmamızda dövüşmek bir yana, canımızı zor kurtardık. Canavarla bu koskoca denizde boy ölçüşebilmemize imkân yok.”

“Evet, *denizde* boy ölçüşemeyiz, haklısın,” dedi Tom. “Ama Canavarı karaya çekmeyi başarırırsak belki bir şansımız olur.”

Elenna’nın gözleri aniden parladı. Kastor’un avından arta kalanlara göz gezdirdi. “Krabb’ın balık yemekten hoşlandığını biliyoruz...”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Tom. “Ama bize oldukça uzun bir halat gerekecek.”

Elenna, Kastor'un kayığından geriye kalan parçalara koştı ve av bıçağıyla ağı çözmeye başladı. Göz açıp kapayınca kadar, kumsal boyunca uzanan elli adımlık bir halat yapmıştı. Ağdan artan parçaları ise, ölü balıkları halat boyunca bağlamak için kullandı.

“Bu inanılmaz,” dedi Tom. Kastor’a bakınca çocuğun yemeğin ardından uyuyakaldığını gördü.

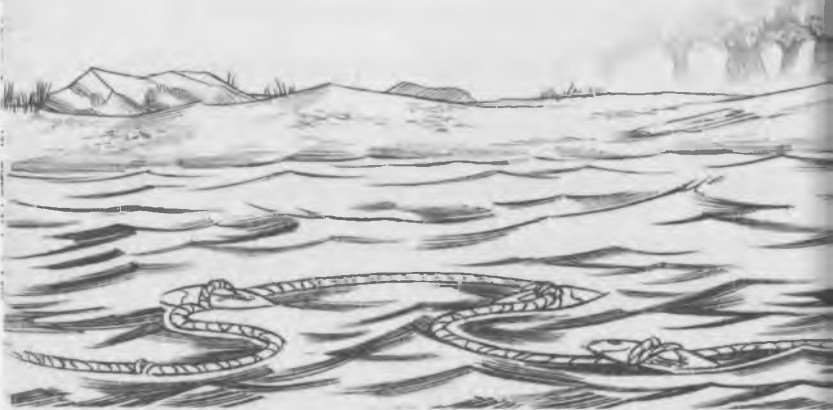
Elenna kollarını kavuşturarak, “İnsanın balıkçı bir amcası olunca...” dedi “daha çocukken bile birkaç numara öğreniyor.”

Gümüş yanlarına gelip ölü balıklardan birini kokladı. Ve koşarak kumsalın diğer tarafına kaçtı.

Tom kalkanını yere koyarken, “Anlaşılan, Gümüş ölü balıktan pek hoşlanmıyor,” dedi. “Umarım Krabb da onun gibi yemek seçmiyordur.” Küçük kayığın çapasını halatın sonuna bağladı. Çünkü onu taşıyabilecek bir ağırlığa ihtiyacı vardı. Halatın diğer ucunu beline dolayıp çapayı eline aldı. Çapayı başının üzerinde hızla çevirdikten sonra suya fırlattı. Çapa, halatla beraber denizin açıklarına kadar gidip *cumburlop!* diye suya düştü.

Bir elinde inci, diğesinde kılıçla Krabb'i bekleyen Tom bacaklarına kadar suyun içine girmişti. Arkadaşının da hemen arkasında olduğundan ve onun gibi Krabb'i beklediğinden adı gibi emindi. Kaşlarını çattı. Krabb tuzağa düşerse Velmal'in büyüsünü nasıl bozacağını bilmiyordu. Çünkü bu büyünün ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ve şu an elinden beklemekten başka bir şey gelmiyordu...

YEDİNCİ BÖLÜM

AV

Tom, bir şeylerin halatı zorladığını hissetti.

İnciyi iyice kavradı ve “Elenna!” diye bağırdı.
“Krabb burada!”

Halat onu çekmeye başlayınca Tom topuklarını kuma gömdü. Halatın onu nereye çektiğini anlamak için gözleriyle okyanusu taradı. Halat sıkıca gerilmişti ve titriyordu. Tom güçlükle kumsala doğru ilerlemeye başladı. Arkasında duran Elenna da koşarak geldi ve ellerini Tom'un

beline dolayıp onu çekmeye başladı. İŖe yarıyor gibiydi; bu zorlu halat çekme oyununu Tom ve Elenna kazanıyordu.

Fakat rakipleri su yüzeyine çıkınca bunun devasa Krabb olmadığını anladılar. Tuzağa yakalanmış bir yüzgeç ve hemen ardından da sıralı, keskin dişlerle dolu bir ağız çıktı suyun üzerine.

Bu bir köpek balığıydı!

“Çabuk ol Tom!” diye bağırdı Elenna. “Eğer köpek balığı avımızın tamamını yerse, Krabb’ın tuzağı için yemimiz kalmaz.”

Tom köpek balığından kurtulmak için halatı sağı sola savurmaya başladı ama bu hamlesi köpek balığının tuzağına daha da dolanmasına sebep oldu.

Tom belindeki halatı aceleyle çözmeye koyulup “Sen halatı tut, ben gidip suda kalanları toplayacağım!” diye seslendi Elenna’ya.

Kılıcını kınına sokup suda ilerlemeye başladı. Birdenbire, balıkları yiyen köpek balığının hemen ardında kocaman bir gövde belirdi. Koyu renkli kabuğuna kaya midyeleri yapışmıştı ve sekiz bacağıyla suyun üzerinde yükseliyordu.

Krabb'dı bu!

Canavar, bütün dikkatini köpek balığına vererek tiz bir çığlıkla saldırdı. Tom daha bir şey yapamadan, Canavar dev kısıkcıyla köpek balığını kavrayıp sudan çıkardı. Artık halatı çeken bir güç kalmamıştı. Kısıkcını kapatan Krabb köpek balığının gövdesini tek seferde ikiye ayırdı. Balığın iki parçası da suya düşünce deniz kana bulandı. Krabb iki parçayı da alarak kocaman bir çukuru andıran ağzından içeri attı.

“Geri dön, Tom!” diye bağırdı Elenna.

Tom başını salladı. “Bu Görevi tamamlamalıyız. Krabb’ı karaya çekmenin bir yolunu bulmalıyız.”

Canavar bacaklarıyla suyu dövüp fıldır fıldır dönen gözlerini Tom’a dikti. Fakat saldırmıyordu.

Tom, “Daha ne duruyorsun?” diye seslendi Canavara. Planının hâlâ işe yarayabileceğini umarak eğildi, boшта kalan halatı aldı ve bileğine bağladı.

Canavar aniden suyun içine dalınca denizin üstü dev baloncuklarla doldu.

Canavar gözden kaybolunca Tom bileğindeki halatın inanılmaz bir güçle çekildiğini hissetti ve buna karşı koyamayarak dizlerinin üzerine düştü.

Elenna'nın, "Tom!" diye bağırdığını duydu. Aceleyle yeniden ayağa kalktı. Krabb halatı bir kez daha çekince Tom'un kolları yerinden çıkacakmış gibi oldu. Canavarı karaya çıkarabilmek için ipi var gücüyle çekmeye koyuldu. Elenna hemen yanına geldi ve boştaki kolundan kavrayıp onu çekmeye başladı. Krabb tekrar halata asılınca ikisi de yuvarlanıp sürüklendiler.

İnci elinden kayıp uzaklara gidince Tom, dişlerini öfkeyle sıktı. "Krabb'ı kıyıya çekecek kadar güçlü değiliz!" diye bağırdı Elenna'ya. "Halatı bırakmalısınız!"

“Ama o zaman Krabb seni denize sürükleyip canlı canlı yer.”

“Eğer bırakmazsan ikimizi de yiyecek. İncinin yardımına ihtiyacım var.”

Elenna halatı bırakınca yuvarlanmaya başladı. Tom, onun ayağa kalktığını ve kumların üzerindeki inciye doğru koştuğunu gördü. Bu sırada, başına ansızın büyük bir dalga çarpınca Tom’un nefesi kesildi. Yavaşça da olsa, her çekişte Krabb’ın kıskaçlarına biraz daha yaklaşıyordu.

“Tom!” diye bağırdığını duydu Elenna’nın.
“Yakala!”

Suyun içinde zorlukla başını çevirdi ve sahilde elinde inciyle duran arkadaşını gördü. Elenna inciye tüm gücüyle fırlattı. Tom, tam inciye yakalamak üzereyken Krabb onu bir kez daha kuvvetle çekti ve inci, dalgaların arasında yok oldu.

O an Tom’un aklından tek bir düşünce

geçiyordu: *Onu kaybedemem!* O, benim tek şansım! Derinlere daldı ve berrak suyun dibinde kumlara gömülmeye başlayan inciye gördü. Tom, tüm gücüyle ona doğru ilerlemeye başladı. Bileğindeki baskının her an daha da arttığını hissedebiliyordu. Krabb onu bir kez daha çekmeye hazırlanıyordu.

Tom, halatı olabildiğince gerdi ve eliyle inciye uzanmaya çalıştı. Artık ciğerleri alev almışçasına yanıyordu ve ağzından baloncuklar çıkmaya başlamıştı.

Parmaklarıyla inciye kavradığı anda bileğindeki baskı akıl almaz bir acıya dönüştü ve denize doğru sürüklenmeye başladı. Çok güçlü bir dalga tarafından sürükleniyordu sanki. Su iyice kararmış ve buz gibi olmuştu. Nefesini daha fazla tutamayacaktı artık. Pes etti, ağzını açtı ve deniz suyunun ciğerlerine dolmasını bekledi.

Ama beklediği olmadı. Ciğerleri sanki havayla doluyormuşçasına rahatladı. Paniği geçti ve içeri dolan havayı dışarı verdi. Buna rağmen hiç baloncuk çıkmadı.

Nefes alabiliyorum! diye dıřundđ Tom.

İnci hakkında anlatılan hikâyeler doğru çıkmıştı.

Tom incinin gücüne hayret ederek diğer tarafa

döndü. Sol eliyle büyüdü ödülü tutarken, diğeri
eliyle kılıcını çekti.

Karanlık suyun içinde etrafını bir gölge kapladı.

Krabb, yanı başındaydı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM SU ALTINDA SAVAŞ

Krabb, devasa gövdesine rağmen, suyun altında da üzerinde olduğu kadar hızlıydı. Bacakları suyun içinde kolaylıkla hareket edebiliyordu.

Tom, ileriye doğru sürüklenmeye devam ederken kararlı gözlerle Canavara baktı. Canavarı Velmal'in büyüsünden kurtarmanın ve yeniden iyi bir yaratığa dönüştürmenin bir yolunu mutlaka bulacaktı. Tom, kılıcını halata dayadı ama kesmedi. Aralarında hâlâ yirmi kayak boyu mesafe vardı ve ona biraz daha yaklaşmak istiyordu.

Aralarındaki mesafe kapandıkça Tom, Canavarın gözlerindeki açlığı görebiliyordu. Böylesine korkunç görünen bir yaratığın bir zamanlar Gwildor'un dostu olduğuna inanmak gerçekten zordu.

Peki, Velmal Canavarı nasıl kontrol altında tutabiliyordu? Tom önce bunun cevabını bulması gerektiğinin farkındaydı. Eski düşmanı Malvel, Avantia'nın iyi Canavarlarını kontrol ederken tasma ya da zincir gibi sihirli cisimlerden faydalanıyordu. Velmal de buna benzer bir cisimden faydalanıyor olabilir miydi? Tom bunları düşünürken aralarındaki mesafe on kayak boyuna inmişti. Canavarın kalın kabuğu pek çok oyuk ve sıyrıkla kaplıydı. Ama sıra dışı hiçbir şey görünmüyordu. Peki dev yengecin kışkacındaki yeşil sıvı nereden geliyordu?

Krabb devasa ağzını açıp kurbanını yutmaya

hazırlandı. Bu dev yarığın içinde onu bekleyen küçük, testere gibi sıra sıra dişler bulunuyordu. Tom, kalkanını yanına almış olmayı diledi. Şu anda, onu Canavarın ölümcül ağzından koruyabilecek her şeye razıydı.

Artık fazla zamanının kalmadığını anladı ve bileğine dolanmış halatı kesti. Yine de hızla Krabb'a doğru yol almaya devam ediyordu. Fakat Tom çevik bir hareketle Krabb'ın kalın kabuğundan destek alıp kendisini Canavarın tepesine fırlattı. Artık Krabb'ın üzerinde ayakta duruyordu ve ona yukarıdan bakabiliyordu.

Krabb şaşkın şaşkın çığlık atınca denizin yüzeyine baloncuklar akın etti. Sekiz bacağıyla suyun içinde bir aşağı bir yukarı hareket etmeye başlayınca Tom dengesini kaybedip dizlerinin üzerine çöktü. Bir elinde inci, diğerinde de kılıç varken hiçbir yere tutunamıyordu. Bu yüzden

Canavarın kabuğunun arkasına yuvarlandı ve bir bacağına üzerine düştü. Hızla Canavarın bacağına kendi dizlerinin arasına aldı. Krabb onu üzerinden atmak için tüm gücüyle sarsmaya başladı.

Bir yandan da kıskaçlarıyla onu yakalamaya çalışıyordu ama neyse ki Tom o ölümcül silahların ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Suyun içinde tiz çılgınlıkla yankılandı.

Krabb'ın aç gözleri öfkeyle parlıyordu.

Şiddetle oradan oraya savrulmaya devam eden

Tom, dişlerinin takırdadığını, kemiklerinin

birbirinden ayrılacak gibi olduğunu

hissediyordu. Krabb'ın bacağına tutunmaya

çalışmak, Avantia düzlüklerinde vahşi bir ata

binmek gibiydi. Daha fazla dayanamayacağını

ve bir an önce büyüünün kaynağını bulması

gerektiğini biliyordu.

Sarsıntıya dayanamayıp savrulunca

bıkkınlıkla iç geçirdi. Gözünü açar açmaz

Krabb'ın bacaklarından birinin ok gibi üzerine

geldiğini görüp kenara yuvarlandı. O sırada

Canavarın bir diğer bacağıyla ona saldırdığını

fark edince tekrar yuvarlandı ama yeterince

hızlı davranamamıştı. Krabb'ın bacağı

gömleğini yırtmış ve kalça kemiğini boydan

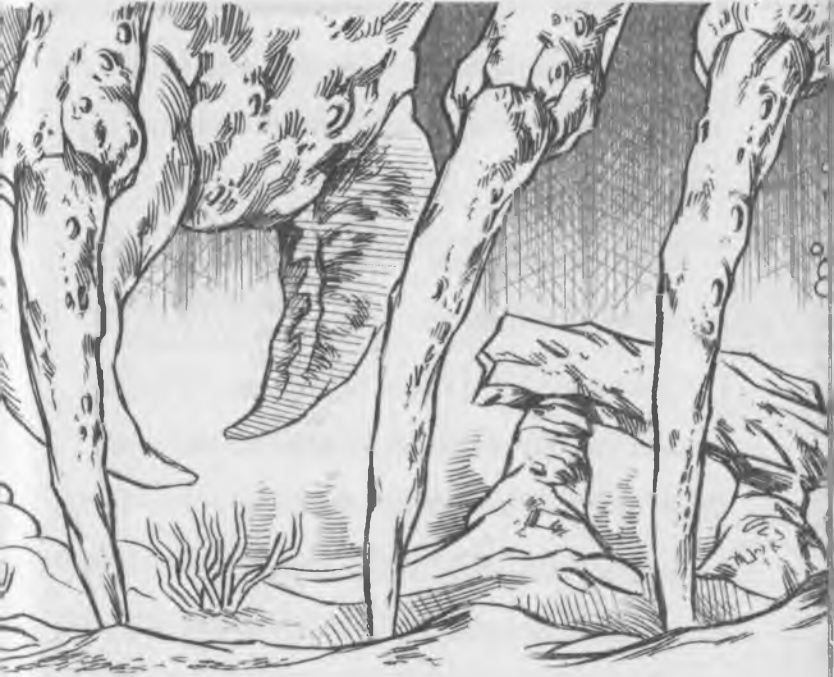
boya çizmişti. Tom, içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Suyun içinde hızlı hareket etmek imkânsızdı.

Hemen ardından gelen bacağı kılıcının düz tarafıyla savuşturdu. Artık önceki görevlerde kullandığı altın zırhın sihirli gücüne sahip

olmadığı için, kolları şimdiden yorulmuştu. Bir an önce yeniden Krabb'ın tepesine çıkması gerektiğinin farkındaydı. Çünkü ancak orada güvende olabilirdi.

Tom, bacaklarıyla kumdan destek alıp yukarı fırladı. Ama Krabb'ın bir anda dönmesiyle

oluşan hortum, Tom'u yeniden uzaklara savurdu. Tom yüzerek toparlanmaya çalıştı ama öylesine tepetaklak olmuştu ki hangi yönün yukarısı olduğunu anlayamıyordu.

Birdenbire, kolunda keskin bir acı hissetti ve son hızla dönmekten kurtuldu. Fakat bunun sebebi kılıcını tuttuğu sağ elinin Canavarın kıskaçlarından biri tarafından yakalanmış olmasıydı. Kolunu olanca gücüyle sallayarak ondan kurtulmaya çalıştı.

Ama fayda etmiyordu.

Krabb sonunda beni yakaladı. Bırakmaya da niyeti yok, diye düşündü Tom.

Canavarın ağzına doğru sürüklenmeye başladı. Bu defa da kolunu çekerek kendini kurtarmaya çalıştı ama Krabb çok kuvvetliydi.

Tom, sol avcundaki inciye baktı. Diğer elini kullanarak kendisini kurtarabileceğinin farkındaydı. Derin bir nefes aldı ve inciye bıraktı.

İnci süzülerek suyun derinliklerine inerken Tom artık zamana karşı yarıştığıнын farkındaydı. Eğer kaçmayı başaramaz ve su yüzeyine ulaşamazsa Gwildor'un denizinin dibinde havasızlıktan ölebilirdi.

Artık zonklamaya başlayan sağ elini açıp kılıcını bıraktı. Suda yavaşça ilerleyip yüzünün önünden geçen kılıcı sol eliyle yakaladı. Tom, Canavara zarar vermek istemiyordu ama artık başka çaresi kalmamıştı. Krabb'ın fıldır fıldır dönen gözlerinin kendisini izlediğini görebiliyordu. Canavar, Tom'un planını anlamıştı sanki.

Ama yine de yeterince hızlı değildi.

Tom, kılıcını kısıkcın arasına soktu ve onu zorlayarak açmaya çalıştı. Fakat kıskaç hiç hareket etmiyordu. Ve Tom'un ayakları neredeyse dev yengecin ağzına girmek üzereydi. Canavarın sonuna kadar açılmış ağzından bakınca içerisi

dipsiz bir kuyuya benziyordu. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa Krabb onu bir lokmada yutacaktı. Yanan ciğerlerindeki son havayı da kullanıp kılıcı Canavarın kısıkcındaki kalın kabuğa sapladı. Kılıç, kabuğun yarısına kadar girmişti.

Yengecin çığlığı tüm denizde yankılandı. Çığlığın etkisiyle oluşan binlerce kabarcık, büyük bir balık sürüsü misali Tom'un yüzünü yalayıp geçti. Kısaçtaki yaradan suya yeşil bir sıvı yayılmaya başladı. Tom etrafını göremiyordu. Gözünü sıvıdan korumak için sol koluyla yüzünü kapattı.

Bu yayılan, Krabb'ın zehri olmalı, diye düşündü.
Kastor'un sırtındaki yeşil iz geldi aklına.

Kolundaki baskı aniden yok oldu. Kısaç açılmıştı; Tom yeniden özgürdü!

Peki ya inci neredeydi? Tom, ciğerlerindeki yangını söndürmek için yüzeye zamanında

yetişemeyeceğinin farkındaydı. Çünkü daha yüzeye çıkamadan bayılırdı. Eğer hayatta kalmak istiyorsa Canavar Ustası'nın ödülüne ihtiyacı vardı. Gözlerini hafifçe aralayınca zehrin dağıldığını gördü. Arkasına dönüp Krabb'a baktı. Canavar büyük bir hızla üzerine geliyordu. Tom, kılıcı sağ eline almak istedi ama kısaçtan yeni kurtardığı eli hâlâ acıyla zonkluyordu. Ve artık yalnızca ciğerleri değil, tüm vücudu havasızlıktan yanmaya başlamıştı.

*Artık sonum geldi, diye düşündü Tom çaresizce.
Demek Canavar Avı buraya kadarmış!*

DOKUZUNCU BÖLÜM LANETTEN KURTULUŞ

Tom kılıcını tüm gücüyle kaldırdı. Ama Krabb'ın kısılcacının onu ikiye böleceğini düşünürken, Canavar devasa bacaklarıyla suda ilerleyerek hızla yanından geçip gitti.

Krabb'ın planı neydi?

Göğsündeki ve boğazındaki acı katlanılmaz hale gelince Tom gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti.

Sol avcuna aniden bir şeyin değiştiğini hissederek

içgüdüsel olarak avcunu kapadı. O anda, duyduğu tüm acı bir bulut gibi dağılarak yok oldu.

Yeniden nefes alabiliyordu! Tom gözlerini açınca, elindeki büyü incisi olduğunu gördü.

Peki, bu nasıl olmuştu?

Krabb'ın dev gibi gövdesi, karşısında dikiliyor ama ona saldırmıyordu. Artık onda bir farklılık vardı sanki. Daha önce öfkeyle parlayan gözleri artık onu öldürmek ister gibi bakmıyor, kıskaçları ise az öncekinin aksine hareketsiz duruyordu.

Canavarın yaralı kıskaçından akmaya devam eden yeşil zehri görünce Tom her şeyi anladı. Velmal, Krabb'ı zehir sayesinde kontrol ediyordu! Ve Tom onu yaralayıp zehri akıtınca kötü büyü de onunla beraber yok olmuştu. Yeniden iyiye dönen Krabb da yerdeki inciyi alıp Tom'a vermişti.

Tom böylesine muhteşem bir canlıyı yaraladığı için çok üzülmüştü, kendinden utanıyordu.

Özür dilerim, başka şansım yoktu, demek istedi ama suyun altında oldukları için bir şey söyleyemedi.

Krabb yaralı olmayan kısılcacını uzatınca Tom kılıcını kınına soktu; artık silaha ihtiyacı kalmamıştı. Elini uzatıp kısılcacı tuttu. Krabb, sekiz bacağına birden yere vurup yukarı sıçradı. Suyun içindeki bu kısa yolculuğun keyfini çıkararak Tom, Canavarın olağanüstü gücüne bir kez daha şaşırdı. Büyük bir hızla yüzeye çıktıklarında derin bir nefes aldı. Günlerdir suyun altındaydı sanki. Güneşin ısıttığı alacalı denizde kıyıya doğru yol almaya başladılar. Kumsalda durmuş, telaşla denize bakan Elenna'yı görebiliyordu. Hemen yanında Fırtına ve Gümüş vardı. Gümüş, Tom'un kokusunu almışa benziyordu.

Krabb onu kumsala taşıırken Tom kendisini rüzgârda süzülen bir yaprak kadar hafif hissediyordu. Kendi başına da yüzebilirdi ama yorgunluktan kollarını ve bacaklarını

kımıldatamayacak haldeydi. Kumsala vardıklarında Krabb onu nazikçe kaldırıp kumların üzerine bıraktı. Tom, yanına doğru koşan Elenna'yı gördü. Arkadaşı bir yandan ilerlerken, diğer yandan da elindeki oku yaya yerleştiriyordu. Tom, onun ne yapmak istediğini anlayınca tüm gücüyle bağırdı.

“Hayır, Elenna!” Çığılığı kumsal boyunca yankılanmıştı ve bu kadar yüksek sesle bağırarak boğazını acıtmıştı. “Sakın yapma!”

Elenna'nın kafası karışmıştı. Ama yine de Tom'u dinledi ve oku fırlatmadı.

“Velmal'in büyüsü bozuldu,” dedi Tom ayağa kalkarak. “Ve Krabb bana inciye geri verip hayatımı kurtardı.”

Elenna yayını indirdi ve ardından Tom'a doğru koşup ona sarıldı.

Tom da ona sarıldı. Krabb'ın kısılcısından zorlukla kurtardığı eli hâlâ acıyordu. Eline

baktığında, üzerindeki yeşil yarayı fark etti. *Bunun bir suçlusu varsa o da Velmal*, dedi kendi kendine. *Krabb'i suçlarsam ona haksızlık etmiş olurum.* Başını kaldırınca Elenna'nın endişeyle Krabb'a baktığını gördü.

"Merak etme," dedi Tom. "Artık bize zarar vermeyecek."

Krabb ufacık bir dalgalanma bile yaratmadan sakince suya girdi. Artık yalnızca gözleri ve kabuğunun tepesi görünüyordu. Birkaç sıra baloncuk çıkardı ve uzaklaşmaya başladı.

Canavar uzaklaşırken ona el sallayan Tom, "Üzgün görünüyor," dedi.

"Peki, eline ne oldu?" diye sordu Elenna merakla.

Tom, suyun altındaki çatışmalarından ve Krabb'ın kışkacının onu nasıl yakaladığından bahsetti.

"Elindeki yara, Kastor'un sırtındakinden çok

daha kötü görünüyor, neredeyse bütün elin yemyeşil olmuş. Canın acıyor mu?” diye sordu Elenna.

Tom parmaklarını yavaşça hareket ettirdi. Ama

acıyla dişlerini sıkmaktan kendini alamadı.

“Biraz,” diye yanıtladı arkadaşını telaşlandırmamak için. “Henüz birkaç dakika önce olduğu için böyle görünüyordur.”

“Kastor’un yarası neredeyse iyileşti,” dedi Elenna. “Eminim seninki de yakında düzelmeye başlar.”

Tom başıyla Elenna’yı onayladı. “Tabii ki düzelecektir,” dedi. “Ve daha da önemlisi, artık Gwildorlu balıkçıların korkmalarına gerek yok.”

İki dost, kumsal boyunca yürüyüp Kastor’un yanına geldiler. Gümüş ve Fırtına tüm macera boyunca Kastor’a göz kulak olmuşlardı. Gümüş geldiklerini görünce neşeyle ulumaya, Fırtına ise ön toynaklarıyla kuma vurmaya başladı. Tom gülümsedi; dostlarını görünce kendisini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Ama tehlike bitmedi, dedi kendi kendine.

Velmal ve Freya hâlâ oralarda bir yerdeler...

ONUNCU BÖLÜM

TOM SEÇİLMİŞ KİŞİ Mİ?

Tom, Kastor'un çok daha iyi görüldüğünü fark

edince rahatladı. Çocuğun rengi yerine gelmişti ve yeniden ayağa kalkıp parçalanmış kayığını çevirmeye çalışıyordu.

“Elenna, Krabb’ın seni suya sürüklediğini anlattı,” dedi Kastor. “Bunlar olup biterken uyuduğuma inanamıyorum, çok özür dilerim.”

Tom “Merak etme,” diyerek onu rahatlattı. “Gerçekten kötü yaralanmıştın. Ayrıca inci hakkındaki efsane doğruymuş, beni korudu.”

“Biliyordum!” dedi Kastor.

Artık gücü yavaş yavaş yerine gelen Tom, Kastor'a yardımcı olmaya karar verdi. Elenna'yla beraber kayığı omuzlayarak çevirdiler. Kayık harap haldeydi.

"Kayığı tamir etmek için iyi bir marangoz

bulmamız gerekecek," dedi kırık tahtaları inceleyen Elenna.

“O halde köyümde pek çok marangozun olması büyük bir şans! Kayığa bakmaları için onları çağırayım,” diye yanıtladı Kastor. Tom, çocuğun ona tuhaf tuhaf baktığını fark etti. “Gelip Gwildorlularla tanışmalısın,” dedi Kastor. “Hepsi kehaneti biliyor ve şimdi onun gerçekleştiğini görünce...”

Ama kehanet beni anlatıyor olamaz, diye düşündü Tom. Kehanette Gwildor’un oğlu diyor.

Gizemli sözler beyninde defalarca dönüp duruyordu. Kastor’a kehanet hakkında daha pek çok soru sormak isterdi. Bu kehanet nerede başlamıştı? Kehaneti ilk kimden duymuştu?

Tom, başını iki yana salladı. Her krallığın kendi hikâyeleri, nesilden nesle geçen efsaneleri olurdu. Bunların tümüne inanmak akıllıca değildi. Aduro onu buraya bir amaç için göndermişti ve Tom onu bekleyen Göreve odaklanmalıydı. Geriye kalan

diğer beş Canavar da serbest kalmadıkça Gwildor tehlikede sayılırdı. Ve Gwildor bu zor durumdan kurtulamazsa sıranın Avantia'ya geleceğine kuşku yoktu. Tom, kararını vermişti.

“Kusura bakma,” dedi Kastor’a. “Ama yollarımız burada ayrılmak zorunda.”

Elenna bir şey söylemek üzereydi ama Tom’un yüzünü görünce durakladı. Canavar Avı tamamlanmadan dinlenmeye vakitlerinin olmadığını o da anlamıştı.

“Nasıl isterseniz,” dedi Kastor. “Ama benim artık gitmem gerekiyor. Yoksa ailem benim için telaşlanacaktır. Onlara ne diyeceğimi ben de bilmiyorum; dev yengeçten veya Gwildor’un incisinden bahsedersen bana inanmayacaklardır!”

Tom ve Elenna güldüler.

“O zaman hoşça kalın,” dedi Gwildorlu çocuk.
“Her şey için çok teşekkürler.”

“Güle güle,” dedi Tom.

“Kendine dikkat et!” diye bağırdı Elenna. Gümüş de uluyarak ona katıldı.

Tom, Kastor’un koşarak uzaklaşmasını ve ağaçların arasında yok olmasını izledi. Ardından Fırtına’ya dönüp yelesini okşadı. “Sıradaki maceralara hazır mısın oğlum?”

“Fırtına hazır,” dedi arkasından bir ses. “Peki ya sen hazır mısın?”

Tom, arkasına dönünce kumsalda kendisini izleyen Aduro ve Taladon’u gördü. Bir anlığına onların gerçekten de kendisiyle beraber Gwildor’da olduğunu sandı. Ama kumlarda hiç iz bırakmadıklarını görünce yalnızca birer görüntü olduklarını hemen anladı.

“Krabb’i yendin,” dedi Aduro. “Sayende o, yeniden özgür. Ama sıradaki sınavların bundan daha da tehlikeli olacakları konusunda seni uyarmalıyım.”

“Seni bu kadar sık ziyaret edemeyeceğiz,”
diye ekledi Taladon. “Gwildor topraklarında
ilerledikçe Velmal’in büyüü daha da güçlenecek
ve Aduro’nunki zayıflayacaktır. Ve o zaman kendi
başına kalacaksın.”

“Merak etme baba,” dedi Tom. “Velmal ve
Freya’yla yeniden karşılaşmaya hazırım.”

Taladon'un yüzü bir anda bembeyaz oldu, Aduro ise bakışlarını yere çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Elenna.

"Demek Gwildor'un Canavar Ustası'yla karşılaştınız, öyle mi?" diye sordu Taladon. "Velmal onu size gösterdi mi?"

"Evet, gösterdi," dedi Tom, Freya'nın korkunç kahkahasını hatırlayarak.

Taladon, Aduro'ya dönüp sessizce ve hızla konuşmaya başladı; söylediklerinin çok önemli olduğu her halinden belliydi. Tom, duymak için uzandı ama anlayabildiği tek şey "düşündüğümüzden de kötü," cümlesi oldu.

Büyücü ciddiyetle başını sallayıp ardından Tom ile Elenna'ya döndü. "Her an tetikte olmalısınız Avantia'nın kahramanları! Ve unutmayın ki Gwildor'un insanları iyi olsa da, krallığın gölgelerinde kötülük ve karanlık kol geziyor."

“Bekleyin... neden düşündüğünüzden de kötü?” diye sordu Tom.

Fakat görüntüler kaybolmaya başladı. Tom, onların soruyu duyup duymadıklarını anlayamadı. Birkaç saniye sonra görüntüler tamamen yok oldu.

Artık, Gwildor’da güneş batmış, ay yükselmeye başlamıştı. Tom, Fırtına’nın sırtına atlayıp Elenna’yı yanına çekti.

“Sanırım Aduro bizden bir şey saklıyor,” dedi arkadaşına dönüp.

“Biz yan yana oldukça, üstesinden geliriz,” diye yanıtladı Elenna.

Tom’un zihninde birbiri ardına sorular dolaşmaya başlamıştı. İç kesimlerde, onları bekleyen beş masum Canavar vardı. Ve onları Velmal’in büyüünden kurtarmak zorundaydı.

Tom dizginleri sıkıca kavrayıp “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Elenna ve kollarını Tom’un beline doladı. “Yeni bir Görev için her zaman hazırım!”

Fırtına’nın sırtında dört nala ilerleyerek kumsaldan ağaçların arasına girdiler. Gümüş hemen arkalarından onları takip ediyordu.

Ormana girer girmez, Tom onları bekleyen sürprizleri düşünmeye başladı. Ama Elenna haklıydı; yanında üç dostu varken hiçbir Canavar Avı onlar için imkânsız değildi.

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is arranged in several paragraphs and is not readable.]

Canavar Peşinde serisi,
Ölümün Gölgesi kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
FIRTINA KUŞU HAVKİT

Yalnızca Tom Canavarları Velmal'in lanetli
büyüsünden kurtarabilir...

GİRİŞ

Tarla alt üst olmuştu. Yere saçılmış ekinler artık hiçbir işe yaramazdı. Harvin ile babası kırık buğday saplarının arasında yürüyor, bakışlarını hasattan arta kalanların üzerinde gezdiriyorlardı.

“Buna inanamıyorum,” diye söylendi Harvin’in babası. “Bir hasat daha mahvoldu.”

Artık bu kadarı da fazlaydı. Harvin ile babasının buna daha fazla dayanmalarına imkân yoktu. Çünkü satacakları ne bir mahsul ne de hayvan kalmıştı geriye. Tüm Gwildor açlıktan kırılıyordu. Şimdi bir de bu çıkmıştı başlarına...

Harvin’in açlıktan midesi guruldadı. “Bu akşam ne yiyeceğiz baba?” diye sordu.

Babası, başını iki yana sallayarak “Bilmiyorum,” dedi. “Bu fırtınalar... hiç sebep yokken birdenbire ortaya çıkıp her şeyi mahvediyorlar.”

Babası sessizleşince Harvin, onun önceki geceyi düşündüğünü anladı. Tek bir gecede neredeyse evlerinden oluyorlardı. Kuvvetli rüzgâr çatının kiremitlerini sökmüş, camları paramparça etmişti.

Hava aniden soğudu ve bir gölge, mahvolmuş tarlanın üzerini kapladı. Karanlığa gömülen Harvin ve babası gökyüzüne bakınca korkuyla dizlerinin üzerine çöktüler. Başlarının üzerinde bir şey süzülüyordu. Çok yükseklerde uçuyor olsa da gölgesi tarlanın bir ucundan diğerine uzanıyordu. Şahine benziyordu ama şahin olamazdı. Çünkü bu kuş, çok daha büyüktü ve kel kafasıyla bir akbabayı andırıyordu.

Canavar öfkeyle çılgık atarak dalışa geçince Harvin irkildi. Kuşun devasa gölgesi her saniye yaklaşıyor, etraf daha da kararıyordu.

Harvin, kuşun korkunç ve keskin pençelerini artık daha rahat seçebiliyordu. Çürümüş etinkini andıran iğrenç kokusunu alınca burnunu kapattı. Havayı yara yara onlara doğru yaklaşan bu korkunç Canavar, gökyüzünden düşen simsiyah bir oka benziyordu. Ve gözlerinde korkunç, kızıl bir parıltı vardı. Harvin gözlerini kısınca şahinin kanatlarından birinin altında bir parıltı fark etti. Yemyeşil tüylerden yayılan parıltı bu muhteşem, kızıl kuşa ait değildi sanki.

“Öleceğiz!” diye fısıldadı Harvin. Babasının elini sıkıca tutup korkuyla titremeye başladı.

Canavar kocaman kanatlarını çarpınca çıkan rüzgâr, baba-oğula çarpıp ayaklarını yerden kesti. Tarlanın kenarındaki ağaçlar paramparça olup devrildiler. Geriye kalan

az miktardaki ekin ise kökleriyle beraber topraktan sökülüp havaya savruldu. Harvin son anda çitlerden birine tutunmayı başarmıştı. Rüzgârın gücüyle üzerindeki kıyafetler bile parçalanıyordu. Diğer eline tutunmuş olan babasının ellerinin onunkilerden kaymaya başladığını hissedebiliyordu. Babasının daha fazla dayanamayacağından korkuyordu.

“Aaaaah!”

Canavar kanatlarını yeniden çırptı ve kuvvetli rüzgâr, Harvin’in babasını bir buğday sapı gibi ağaçlardan birine fırlattı. Tüyer ürpertici bir kırılma sesi duyuldu. Adamcağız, kırık bir ağaç gövdesinin altına yığılıp kaldı. Korkudan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayan oğlu, tırnaklarını tahtaya geçirdi. Öfkeli Canavar, kanatlarını daha alçaktan çırpmaya

başladı. Kanatlarından gelen rüzgârın sesi, Harvin'in kulaklarında yüzlerce çığlığa dönüşüyordu sanki. Başını dirseğine yaslayıp tüm bunların bir rüya olmasını diledi. Ama yaşadıklarının gerçek olduğunu ve az sonra uyanmayacağını biliyordu.

